

[Aksel Larsen.]

lovhjemmel, og så synes jeg, regeringen hurtigst muligt burde indhente det, den hidtil har forsømt: at komme til folketinget og med begrundelse i de prisstigninger, vi har været ude for, og som stadigvæk foregår, sige: nu må vi have priskontrollen genindført, og vi må have gjort den særdeles effektivt, så der virkelig kan blive grebet ind mod urimelige priser og urimelige avancer.

Naturligvis strides man mellem producenter og handlende om, hvor skylden for prisstigningerne ligger. Jeg har set noget materiale, som er udsendt fra landbrugs-erhvervet, og hvori man beskæftiger sig med prisstigningerne på levnedsmidler. Man hævder her, at i hvert fald i perioden 1948—54 var der kun en meget beskeden stigning i producentpriserne, men derimod en ganske betydelig stigning i fordelingsomkostningerne og avancerne. Nu vil jeg ikke på forhånd sige, at jeg anser dette materiale for at være fuldkommen rigtigt i alle henseender, men såvidt det har været muligt at regne beregningerne fra landbrugerhvervet efter, ser det dog ud til, at de stort set giver et korrekt billede: vi står virkelig overfor den kendsgerning, at alene i perioden 1948—54 er der en gennemsnitsstigning i producentpriserne på levnedsmidler på 11 pct., medens stigningen i fordelingsomkostningerne, herunder avancer, gennemsnitlig er omkring 65 pct. Det tyder dog på, at der, selv da vi havde prisloven, var en altfor liberal kurs overfor mellemandelen, en altfor liberal kurs med hensyn til at gribe ind overfor urimelige avancer.

Jeg skulle tro, at undersøgelser på andre områder end landbrugsvarernes vil give lignende resultater, og jeg tror, at man kunne opnå ikke alene at bremse prisstigningerne, men også at tvinge adskillige priser ned, hvis der blev grebet effektivt ind mod urimelige avancer. Hvis regeringen mener, den er nødt til at have en prislov for at kunne gøre det, vil jeg anbefale regeringen, at den snarest muligt udarbejder et forslag til en sådan prislov og kommer til folketinget. Jeg tror, at med den stemning, der er i befolkningen, vil folketinget uanset sin sammensætning ikke kunne vægre sig ved at vedtage en sådan lov.

Vi har jo herinde haft besøg af adskillige

deputationer fra arbejderbevægelsen, som har opsøgt os for at anmode om, at der bliver gjort noget for at standse prisstigningerne. Vi har fået en mængde henvendelser tilsendt skriftligt, og hvis vi ikke selv vidste besked, men det ved vi jo, måtte vi dog af disse henvendelser være blevet overtydet om ikke alene, at det er galt fat, men at tålmodigheden er ved at briste. Jeg vil nøjes med at henvise til en enkelt sådan deputation. Jeg tænker på deputationen fra Burmeister & Wains virksomhed. Når man ikke alene to gange beskæftiger sig med spørgsmålet på disse virksomheder, når man ikke alene først sender en deputation til den højtærede handelsminister, men derefter en til folketinget, og når mere end 5 000—6 000 arbejdere understreger henvendelsens alvor ved at lave det, man kalder en ulovlig strejke på en time, hvilket ikke alene bevirker, at de mister en times løn, men også at de formentlig bliver idømt en eller anden bod til arbejdsgiveren, fordi de som sagt har strejket, det, man kalder ulovligt; når 5 000—6 000 arbejdere i København griber til et sådant middel for at gøre opmærksom på, at det er galt fat, og at tålmodigheden er ved at briste, så må såvel regeringen som folketinget dog forstå, at nu må der gøres noget.

Jeg tillader mig derfor at henstille til regeringen, at den ikke nøjes med at overveje, men at den virkelig griber ind, og jeg henstiller til det høje folketing at vedtage den opfordring til regeringen, som er indeholdt i vort forslag til folketingsbeslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om byggeri med offentlig støtte [af Alvilda Larsen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 557, fremsættelsen i tidenden sp. 304).

Lovforslaget sættes til forhandling.